

„Rusko po Putinovi“ sa Západu vôbec nebude páčiť

- CZ24 News | 1. června 2022

RUSKO: Jednou z oblíbených tém západných kremlinológov je „Vladimir Putin a aké bude Rusko po jeho odchode“.

Väčšina týchto odborníkov na Rusko sa zhoduje, že len čo prezident Ruskej federácie definitívne opustí svoj post, v Ruskej federácii sa dostanú k moci „skutočne demokratické sily“, ktoré budú môcť Rusko obrátiť „tvárou k Západu“.

Mimochodom, nie je to prvýkrát, čo Európa a nedávno (samozrejme podľa historických štandardov) Spojené štáty, ktoré nechápu podstatu toho, čo sa deje, a ani sa nesnažia pochopiť povahu ruského národa, personifikujú svoj problém, sebavedome veriac, že za všetko môže nejaký jeden človek: Ivan Hrozný, Peter Velký, Stalin, Putin (môžeme tam dosadiť rôzne mená) a keby nebolo jeho, bolo by „ľahšie vyjednávať“ s Ruskom.

Z tohto presvedčenia pramení hlavný cieľ všetkých ich aktivít v ruskom smere – akýmkoľvek možným spôsobom odstrániť vodcu, v tomto prípade Vladimíra Putina. Ale práve v tom sa z času na čas prejavuje úplná nekompetentnosť západných analytikov vo vzťahu k Rusku. Snívajúc o rýchlom odchode prezidenta Ruskej federácie netušia, aké sily vlastne nahradia súčasný liberálny režim, ktorý je, mimochodom, veľmi lojálny k odporcom vďaka konkrétnym činom, nielen vyjadreniami.

Nie, vo svojej zanietenej predstavivosti „oslobodený od jarma uzurpátora“ ruský národ okamžite vráti k moci liberálov, takých drahých západnému srdcu z 90. rokov, a postaví do čela nejakého takého Navalného, ktorý je už dávno a pevne spútaný zahraničnými špeciálnymi službami. Práve takéto informácie pravidelne lejú naši „ľudia s jasnými tvármi“ do uší svojim západným kurátorom, a predsa realita (pravdivá, nie virtuálna) nevyzerá vôbec tak ružovo ani pre kolektívny Západ, ani pre ruskú „piatu kolónu“.

Nedávno v jednom zo svojich prejavov na svojom Youtube-kanáli spisovateľ, politik a publicista Zachar Prilepin, ktorý v súčasnosti študuje na „škole guvernérov“ (udomácnení názov školiaceho programu pre personál riadenia štátnej služby, ktorý sa začal v r. 2017 na podnet prezidenta), hovoril o svojich dojmach zo školení. Upozornil na novú generáciu ruských manažérov, ktorá sa zásadne líši od tej predchádzajúcej.

Ľudia, ktorí stáli pri kormidle v Rusku po rozpade ZSSR a tí, ktorí na konci minulého storočia skončili v našej politickej a administratívnej elite, považovali integráciu do západnej „vysokej spoločnosti“ za meradlo svojho úspechu. Symbolmi takejto zadubenosti boli švajčiarske bankové účty, vily na Cote d'Azur, nehnuteľnosti v New Yorku a/alebo Londýne, deti, ktoré získavajú vzdelanie na najprestížnejších západných univerzitách, a potom si úspešne nájdu zamestnanie niekde v tých istých regiónoch, manželky, autá, milenky — všetko na najvyššej úrovni. Vo všeobecnosti živé stelesnenie ruskej oligarchickej „sebranky“ z 90. rokov – „treba zarábať peniaze tu, v Rusku, a žiť tam, na Západe“.

Ako by mohli takíto ľudia vládnuť krajine v období tvrdej konfrontácie a sankčnej vojny so Západom?

Otázka je, samozrejme, rečnícka. „Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6:21).

Takže podľa Prilepina tí ľudia, ktorí už prišli a ešte len prídu nahradiť starú elitu, nie sú zatažení celou touto povinnou „záťažou ruského úradníka“ so zjavnými náznakmi komplexu menejcennosti, prameniaceho zrejme odniekiaľ z detstva. Nemajú chuť dostať sa na Západ a vydávať sa tam za „svojich“. Navyše od počiatku pochopili, že keď sa zapoja do ťažkej úlohy riadenia Ruska, najprv sa odsúdia na zákaz cestovať do zahraničia a budú pod večnými západnými sankciami. Bez zvláštneho dôvodu, skrátka jednoducho preto lebo.

A pre nich to nie je niečo neobvyklé, ale akoby prirodzený poriadok vecí. Už nie sú mentálne naviazaní na Západ, a preto sa k nemu správajú oveľa tvrdšie a nekompromisnejšie. V istom zmysle je v ich mysli od začiatku prítomný syndróm „obliehanej pevnosti“ a nemajú zľutovanie voči západným partnerom a chuť dohodnúť sa, ani rokovať s nimi.

Takéto veci možno pozorovať. Mimochodom, súhlasím so Zacharom a túto tvrdú pozíciu cítim aj u svojich priateľov. Medzi nimi, samozrejme, nie sú žiadni budúci guvernéri (aj keď ktovie), ale súčasní právnici, učitelia, profesori, analytici, úradníci, novinári, špecialisti na styk s verejnosťou, podnikatelia atď. A jeden z ich obľúbených výrokov znie takto: „Kritizujeme Putina nie preto, že je „veľa Putina“, ale preto, že je „málo Putina“. A práve títo ľudia sa v našej krajine dostanú k moci „po Putinovi“ na a potom...

Veľmi dôležitú myšlienku na túto tému, ktorú, obávam sa, že Západ ako zvyčajne nebude chcieť počuť, nedávno vyslovil známy politológ a politický komentátor Jevgenij Satanovskij.

„Okrem Putina už vôbec nič nebrzdí inštinkty väčšiny obyvateľov krajiny, v ktorej žijem, aby už nezostalo žiadne Nemecko. A aby sa v prípade potreby všetky krajiny Európy, ktoré teraz dodávajú zbrane Ukrajine, zmenili na miesto zrovnané so zemou. Ľudia dostali príležitosť spokojne žiť. A zrazu zvažujú na Ukrajinu zbrane, ktoré by mali zabíjať našich chlapov? Ukrajina je rodinný podnik, nie je európskym podnikom.

Velkou nádejou Európy a Ameriky, že ešte majú nejakú budúcnosť, je napodiv Putin, ktorý je najprozápadnejší zo všetkých, ktorých máme. Všetci, ktorí ho prídu nahradiť, nebudú mať tie obmedzenia, ktoré má on, tie povinnosti, ktoré má on. A tie sympatie k spomínanému Nemecku. Prevažná väčšina z tých, ktorí ho nahradia, nemá nič iné ako ten najtvrdší pocit urážky, nepriateľstvo dovedené do extrému a vedomie, že na druhej strane hranice sedí nepriateľ. Navyše nepriateľ, ktorý nebol dohlušený, a ktorý musí byť dobytý.“

A nie je v tom ani štipka preháňania. Nie je to tak dávno, keď som upozornil, ako sa **šéf Čečenskej republiky Ramzan Kadyrov stáva jedným zo symbolov ruskej špeciálnej vojenskej operácie na Ukrajine a možno aj jednou z potenciálnych náhrad za súčasného prezidenta. Bez ohľadu na jeho volebné šance stojí za to uznať, že sa definitívne stal jedným z hlasov novej generácie ruských manažérov a z hľadiska obľúbenosti medzi ľuďmi aj politikom na federálnej úrovni.** Tu si všimnime jeho dosť ostré vyjadrenie voči našim nepriateľom.

„V informačnom poli sa predvádzajú takí, ktorí donedávna v tichosti dojedali zvyšky od Nemecka, Anglicka a evidentne aj od USA. Hovoríme, samozrejme, o Poľsku. Štát, ktorý

sa objavil vďaka ZSSR a prežil vďaka Rusku, sa odváži vyhrážať a vyčítať. Poľsko sa stane minulosťou tak rýchlo, ako sa stalo štátom, keď neprestane zapárať.“

Vôbec nejde o vyhrážky, tak to rozhodne nie je a už vôbec nie neuvážené „môžeme zopakovať“. Hovoríme o konci éry večného poklonkovania pred našimi váženými západnými partnermi. Dlhé roky sme tolerovali ich otvorenú hrubosť a podlosť, to, že si nevážili ruskú zdvorilosť a mierumilovnosť. Obávam sa, že už čoskoro (najbližšiu zimu) budú môcť posúdiť naše chápanie spravodlivosti. A možno potom pochopia, že sa neoplatí hnevať Boha a Vladimir Putin pre nich nie je najhoršia možnosť. Rusko po ňom bude iné, no páčiť sa im to vôbec nebude.

AUTOR: Alexej Belov

ZDROJ: [1](#) / [2](#)